

Pročitajte ...

1. Poruka Uznesenja
3. Ecclesia Santa Maria
5. Efeški sabor
7. L. Rusković
8. Bog nam piše
9. Hvalite Gospodina
13. Župna crkva u Kuni
16. Pismo jedne majke
21. Prva sv. Pričest

Poruka Uznesenja Marijina

Kad su prvi ljudi na poticaj Sotone htjeli biti veliki kao Bog, ali bez Boga, tek tada su bili izgubljeni! A kad je Bog pod srcem Marijinim postao malen a Marija postala služavka Gospodnja onda je čovjek uzvišen do veličine Božjeg djeteta. Taj Bog koji se utjelovio u tijelu čovjeka i postao malen, kasnije će kao odrastao čovjek reći :“Ja nisam došao da me služe, nego da služim.” Taj duh služenja tražio je, traži i tražit će od svih onih koji se ponose Njegovim imenom. Marija je služila i naziva sebe službenicom Gospodnjom. Za tu veliku milost služenja Marija će se prigodom susreta sa svojom rođakinjom Elizabetom zahvaliti u dubini srca i duše, pjesmom Veliča. Ta pjesma glasi: “ Veliča duša moja Gospodina i kliče duh moj u Bogu mojem Spasitelju. Što pogleda neznatnost službenice svoje. Odsad će me svi naraštaji zvati Blaženom...jer velika mi djela učini Svesilni. Sveto je ime njegovo...” Te riječi najbolje govore tko je Marija i zašto ju je Bog odmah nakon

preminuća dušom i tijelom uzdigao u nebesku slavu. Tu istinu naše vjere potvrđuju svi naraštaji kroz povijest Katoličke Crkve, naraštaji koje Marija spominje u svojoj zahvalnici. Neka nas Isus i Njegova i naša majka Marija nauče kako se služi i kako živjeti u njihovom društvu ovdje na zemlji da bi zavrijedili biti s Njima u vječnosti. Ovaj list Zvona Delorite tako služi u njihovom duhu. Neka i dalje služi, dragi župljani, od srca vam žele vaši franjevci

Župnik i gvardijan te časne sestre

Dragi župljani

Vi što živite u našim selima, a i ostali koji ste odselili, a srce vam je ostalo na ovoj zemlji među njezinim brigovima.

Sigurno će veliki broj vas ove dane doći do svojih dragih sela. Želimo da se lijepo osjećate te da vaš boravak bude vam radost kojom ćete podnositi buduće dane daleko od rođene grude.

Slavimo Marijino Uznesenje, Veliku Gospu! To je vrhunski Marijin blagdan koji se svetkuje u svim dijelovima naše domovine.

Ona nam je primjer naše privremenosti na ovom globusu i utjeha da će nas njezin Sin nagraditi za svoju vjernost uzdižući je u kraljevstvo ljubavi i pravde, što svaka osoba od srca želi. To je i namjera naših Zvona koje vam pružamo u vrijeme vašeg odmora.

Vaša urednica

Ecclesia Santa Maria

Bila je ko dobra stara baka
Kojoj se uvijek se veseljem ide
Duboke starosti naborana lica
Tamnih haljina .
Sve je na njoj bilo tako staro tako milo
Na skutima smo njezinim
Vremena na granici vječnosti provodili
Iz svojih ruku nam je vodu dala kad su nas prvi put
Imenom Djeteta Božjegn nazvali .
Božje tijelo- hranu našu u njoj smo blagovali .
Zrake Duha milosti
Pod njenim starim krovom naše su duše ispunili.
Zakletvu mnogu od srdaca mladih

Ona je čuvala . A oni su je u slici
Sa skalina njezinih
Ostavljali dici.

Njezin glas je bio raspjevan u danima radosti
A tako tužan kad smo drage dovodili što su se
Što su se na posljednjem putovanju od nje došli oprostiti.
Stara mila ,puna nježnosti naša Matica
A sad je ona naša nevjesta mlada sva sjaji od bjeline
Ko zaručnica urešena za svog zaručnika .
Bore su nestale ,haljine ima od svjetla vezene .
Glas joj je i dalje mio,
Ko šum mnogih voda.
A ljeta duga ?
O to su samo dragulji više
Na vijencu vrh čela njena .

I dalje će bit voljena ko do sad
A naše će duše pojiti
Jer u njoj su svi izvori naši.

Mila i draga
Naša Matica više od 600 ljeta
stara!

I.V., kolovoz 1996.

Proslava 1500-godišnjice Efeškoga sabora

(napisao p.Kosto Selak)

Ove se godine navršilo 1500 godina od glasovitog crkvenog sabora u Efezu g. 431. Po svem se svijetu slavi taj jubilej, pa je tako proslavljen i u Kuni na poluotoku Pelješcu.

Kuna je romantično mjestance u pelješkim visinama ispod gordog brda „Rote“. To je rodno mjesto velikog slikara pok. Celestina Medovića, gospodina Nedjeljka Subotića i Balda Violića. Ti hrvatski književnici i kulturni radnici uzgojili su se u starodrevnom samostanu „Delorite“.

„Delorita“ je znamenito i krasno svetište Lauretanske Majke Božje. Samostan s crkvom ima oko trista godina. Položaj je vrlo idiličan, dominira nad čitavom župom. Pokraj velebne zavjetne crkve Delorite, koju sagrađiše pobožni Pelješčani, podiže se samostan. Ispred crkve je lijepi park čempresa, borova i hrastova.

U ovome hramu „Deloriti“ obavljena je dne 10.5.1931. vanredno uspjeta i nezapamćena svečanost: **Efeško slavlje**. Možemo reći, čitavi je Pelješac došao da se pokloni svojoj nebeskoj Majci. Mase naroda prisustvovala su u crkvi svečanoj sv. misi, koji je služio zaslužni msgr. Mašo Bodulić, opat korčulanski. Krasni govor o Gospi održao je prečasni don Božo Depolo. Pjevački zbor je odlično pjevao misu Griesbacher uz pratnju koncertnih orgulja, a u impozantnoj procesiji je uzorno svirala „Hrvatska glazbe“ iz Janjine.

To je bio dan Majke Božje, dan najveće manifestacije i odanosti svojoj miloj Deloriti.

Za uspomenu na ovaj dan izradio je umjetnik fra A. Testen veličanstvenu sliku "Prenos Nazaretske kućice". Slika je upravo sjajno uspjela. To je golemo djelo. Sliku će staviti na luk iznad prezbiterija na najodličnije mjesto. Slika je posve originalna, a bila je na isti dan svečano blagoslovljena.

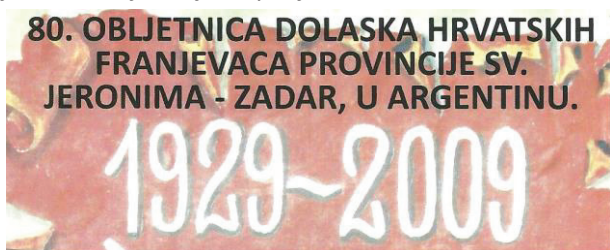
(Dobrotom g. Frana Glavine ustupljen nam je ovaj članak, objavljen u katoličkom tjedniku OBITELJ, godine 1931., a odnosi se na Ekumenski koncil u Efezu 431.g. Dogmatskom definicijom tada je blažena Djevica Marija proglašena Bogorodicom.)

o. Leonardo Rusković

Prigodom izbora Svetog Oca Franje spominje se Hrvatska franjevačka misija u Buenos Airesu.

Osnivač te misije je otac Leonardo Rusković, franjevac provincije sv. Jeronima. Rodio se u Pijavičinu 23. veljače 1886. godine. Roditelji su mu bili Ivan i Franica Bobanović, rođena u Kuni. Za vrijeme svojega školovanja došle su do izražaja njegove fizičke i intelektualne sposobnosti. Bio je komunikativan i imao velikoga smisla za potrebe bližnjih. Uočavajući njegovu sposobnost, poglavari su ga uputili u Južnu Ameriku kao prvoga franjevca – svećenika za potrebe naših iseljenika. Putujući brodom do svog odredišta, radio je na brodu, a zaradu namjenjuje svojoj novoj dužnosti. Razvio je bogatu duhovnu i kulturnu djelatnost, doveo sestre blažene Marije Petković kao pomoćnice u misiji. Obilazio je udaljena naselja za koja je znao da u njima žive Hrvati. Pisao je za njih pjesme na materinjem jeziku, čak je i taj dar posjedovao.

Nije zaboravio svoju obitelj u Pijavičinu. Iza tragedija što ih je obitelj

proživljavala tijekom Drugoga svjetskoga rata, on im je nastojao pomoći materijalno, u granicama franjevačkih mogućnosti. Njegov se nećak sjeća da su dobivali pakete hrane, a jedan je paket posebno upamtio. Bila su u njemu tri franjevačka habita koji su oni prekrajali i sebi šili odjeću.

Umro je 1958. godine, a njegovi posmrtni ostaci doneseni su u zemlju rođenja. Sahranjen je na otočiću Košljunu uz prisustvo rodbine i braće franjevaca.

Hrvatska franjevačka misija slavila je osamdesetu obljetnicu svoga osnutka 2009. godine. Zaslugom našega župljanina o. Leonarda Ruskovića bila je to značajna obljetnica u franjevačkom redu.

P.S.: U 3., 4. i 5. broju Zvona Delorite opširnije je pisao o životu i radu o. Leonarda njegov subrat o. Pio Peić.

N.V.

Bog nam piše

Čitajte Bibliju! – poručuje nam Gospa u Međugorju. Stara je to knjiga, ali ne i zastarjela. Njena mudrost odgovara i našem vremenu. Gdje ćemo naći tako dubokih misli kao u Božjim porukama, tko pozna dubine čovjekove duše osim Stvoritelja, po čijem nadahnuću je Biblija i pisana. Pisana je za sve ljude ali je onima koji se zovu kršćanima - to je sveti tekst, utješna riječ, pohvala duše, molitva koja ujedinjuje sve ljude u slavljenju Boga. Ona nas uči da pristupamo Bogu poput Marije. Iako nije odmah sve razumjela, povjerovala je i širila obzorja povjerenja u svojega sina i nadala se. To je i naš put, rastimo u vjeri i nadi stalno, da bismo dočekali uskrsnuće i uzašašće.

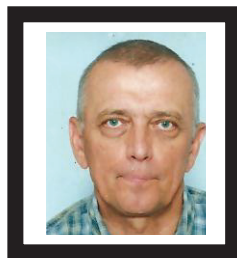
Otkrivenje 12

I znamenje veliko pokaza se na nebu: žena odjevena suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi joj vijenac od dvanaest zvijezda. Trudna viče u porođajnim mukama rađanja. I pokaza se drugo znamenje na nebu. Gle, zmaj veliki, ognjen sa sedam glava i deset rogova na glavama sedam kruna, a rep mu povlači trećinu zvijezda nebeskih - i obori ih na zemlju. Zmaj stane pred Ženu koja imaše roditi da joj čim rodi proždre Dijete. I ona porodi sina mušića, koji će vladati svim narodima palicom gvozdenom.

Hvalimo te, Gospodine, jer je Tvoja dobrota neizmjerana

Gospodine, tko li Ti može prigovarati – tko pitati jesi li pravedan? Tko uopće pritegnuti nekog ili nešto k sebi kada Ti pozoveš? A pozvao si s ovoga svijeta našeg dragog prijatelja, jednog slavuja iz našeg zbora – Marina.

Tražiti ćemo te, dragi naš Marine, u svakom kutu crkve Gospe Delorite. Stapat će se tonovi harmonija s glasovima tvojih dragih prijatelja zboraša, ali jedan će iz visina pokušavati upotpuniti prazninu u našim redovima govoreći: "To je dobro, samo pjevajte!"

Hvala ti, naš Marine, na potpori u svakom pogledu. Hvala na optimizmu koji si donosio među nas. Hvala na svakoj pomoći u

pripremama da bismo lakše radili. Hvala na smirenosti gdje nikada nisi primijetio krivca za lošiji uspjeh kada bi se to dogodilo.

Mogli bismo ovako pisati jako dugo, ali nema potrebe. Tvoj je život puno rekao svakom tko te upoznao i imao priliku pobliže s tobom surađivati.

Znam da ćeš nas zagovarati kod Gospodina i pjevati s nama. Uz tebe, stekli smo iskustvo kako je nešto najljepše iskazati poštovanjem svakom čovjeku. Nisi mjerio ljudskom mjerom – primjer si čovjeka koji je spreman svaki čas pružiti ruku Gospodinu i otići – bez straha što si iza sebe ostavio.

Počivaj nam mirno u Gospodinu, naš Marine. Neka ti zvona sa zvonika naše Delorite donose zvuk naše pjesme. Laka ti tvoja hrvatska zemlja.

Nada Vranješ

Budimo ljudi

Zašto drugima stvaramo muke?
Zašto ne volimo život bez buke?
Zašto, ponekad, ne ostajemo šutke?
Zašto se ne zalede naše ruke?
Zar nas zadovoljnim čine vriske?
Zašto ne razumijemo ljude bliske?
Uobličimo naše ponašanje u ljudsko
Da sve oko nas ne ostane pusto.

Nela Mihović

Tko si ti, preslatki Gospodine

Bože moj i sve moje!
Tko si ti,
preslatki Gospodine,
Bože moj,
a tko sam ja
crvić, sluga tvoj?
Presveti Gospodine,
htio bih te ljubiti,
Gospodine Bože.
Predao sam ti
cijelo svoje srce
i svoje tijelo,
i jako želim
još više učiniti
za tvoju ljubav

kad bih samo znao.
Vatrena i slatka
sila tvoje ljubavi,
molim, Gospodine,
neka obuzme moj um
i moje srce
i neka ga odijeli
od svega
što je pod nebom,
da umrem od ljubavi
ljubeći tebe
koji si se udostojao
umrijeti od ljubavi
ljubeći mene.

Sveti Franjo

Župna crkva u Kuni

Našu župnu crkvu zovemo Matica. Posvećena je Uznesenju Bl. Djevice Marije. Blagdan Velike Gospe glavna je svečanost naše Matice.

Crkva se u pisanim dokumentima spominje 1396. godine kao crkva svete Marije. Vremenom je sigurno obnavljana i proširivana, a najveću obnovu doživjela je prigodom 600. obljetnice njezina spomena. Tada je otučena vanjska žbuka crkve, prezbitarij je proširen, uklonjena je cementna krstionica, a vraćena stara kamena. Obnovljen je krov, izmjenjene su pločice na tlu, uvedena je i nova električna instalacija itd.

Uz glavni oltar, posvećen Velikoj Gospi, još su oltari Karmelske Gospe te zavjetni oltar Gospe od Milosrđa. U nišama na glavnom oltaru su kipovi Sv. Vlaha i Sv. Roka .

Na ovogodišnjoj izložbi u gradu posvećenoj svetomu Vlahu prezentiran je i kip Sv. Vlaha iz naše Matice i slovio je kao jedan od najljepših u Republici.

Crkva posjeduje i orgulje, ali su u Drugomu svjetskomu ratu jako oštećene i više se nisu obnavljale. Do godine 1942. Župa i Matica bili su opsluživani od biskupijskih svećenika. Kad je zadnji župnik don Mato Milić napustio župu i zatim ubijen, Matica je bila napušten kao i svetište Delorite.

1944. godine dolaskom franjevca oca Ilara Lukšića i njegove braće, tadašnji biskup povjerio je župu franjevcima, a time i Maticu. Oni opslužuju i danas župu, pretežno su svečanosti u Deloriti, ali

Matica nije zapuštena. Svaki se mjesec u njoj služi sveta misa. 2009. godine Franjevački svjetovni red poklonio je novu oltarnu sliku Uznesenja Marijina, prigodom 800. godišnjice franjevačkog reda, rad Miše Baričevića.

Crkva treba opet obnovu jer je potres ošteti krov. Velika je to investicija za današnje prilike.

Na ulazu u selo nalazi se Matica s ulaznim stepenicama oblikovanim po zamisli don Celestina Medovića. Okružena sa stoljetnim stablima. A čempres, koji pučki zovemo deva, po stručnoj je analizi star preko 600 godina. Također i hrast orijaš ima preko 300 ljeta. Uz crkvu su vitki čempresi, a do nje park posvećen C. Medoviću. U parku je i spomenik toga našega velikoga sina, a djelo je Ivana Meštrovića. Svečano je postavljen 1971. godine.

Matica je jedna od bogatstava našeg sela i naše župe. Pri ulazu u selo zadivljuje svojim izgledom i položajem sve one koji Kunu posjete. Posebno su upečatljive njene ulazne stepenice koje je projektirao naš Celestin!

N.V.

**Narod je moćniji od svih njegovih
nasilnika i gulikoža, samo on to ne
zna!**

B. Prosenjak

SAMO PRUŽI RUKU

Često čujemo „Bog će pomoć.., dat će Bog !“– da istina je , ali kao i prijatelju – čovjeku i Bogu treba pružit ruku.i On je tu spreman osvijetlit put – ublažit svaku bol .

Nije prvi put da sam je pružila, da me primio za ruku i dao snagu .

Ova crtica je sviježa u mojim mislima, želim je podijeliti s vama.

Polovinom svibnja, u susret Duhovima, bili smo u Međugorju, u organizaciji naših dragih franjevki, Ane i Tihomire . Prekrasan izlet pun molitve, pjesme i smijeha . Po nekom planu izleta išlo se na Podbrdo- mjesto ukazanja, znala sam da je to za mene izazov, vrućina i uspon nisu za mene, toliku snagu nemam . Časne sam

odmah upozorila, idem s vama , ako stanem, vraćam se i bit ću dobro, jer one su brižno čekale i mislile na sve nas .

Krenuli smo postaju po postaju , na 4.postaji stajem i zaista ne smijem dalje – moram stati i vratit se . Čujem časnu Anu gdje moli na 5. postaji , o Šimunu Cirencu koji Isusu pomaže nosit križ . Moj je križ pao, ne mogu dalje , u tom momentu iza leđa u mnoštvu svijeta „sa svih strana zemlje ove“ – jedan se čovjek uz pomoć žene jedva uspinje – okrenem se i pružim mu ruku , prolaze me trnci, oči su mi pune suza – tiho čujem „GRAZIE“ . Taj momenat nisam znala KUDA , sjela sam na kamen , slušala molitvu grupe iz Slavonije . Na kraju molitve njihov velečasni kaže : „ Nećemo dalje po postajama, idemo ravno kod Gospinog kipa „. Istog trena vrati mi se osmijeh i snaga – krenem s njima u molitvi do Gospe i Raspela . Kod Gospinog kipa u mnoštvu iz cijelog svijeta u molitvi osjećam se ko nova, odmorna, čekam našu grupu . Preplavljena osjećajem mira i sreće molimo skupa pred Gospinim kipom, pozdravljamo se s Gospom , ostavljamo joj naše jade . Ostale su još dvije postaje, molimo skupa i spuštamo se do autobusa . Svi smo sretni , teta Franica i Marija najstarije, pune života i snage duha prošle su sve postaje .

Ostatak dana provodimo u crkvi na ispovijesti – misi – druženju u Etno selu .

Sretni puni snage , duha i zahvale Gospi i Njenom Sinu stižemo doma .

Samo pruži ruku i On je tu da prihvati svu Tvoju težinu života .

M.A.

PISMO JEDNE MAJKE

Mati naših drugova, braće Ive i Balda Violića, članova JNO u Južnoj Americi, i vrjednih saradnika u našoj pomoćnoj akciji postradalom narodu u domovini, opisuje užasna stradanja svoga mjesta.

Kuna (Zagujine) 30. januara 1946.

„Dragi i mili moj sine,

Nazad nekoliko dana primila san tvoje milo pismo, poslije toliko vremena t.j. godina, pa me u velike razveselilo i evo danas da ti odgovorim. Nadnevak tvog i Ivovog pisma je isti pak se čudim kako je tvoje pismo toliko zakasnilo. Ivo mi je pisao, ali u kratko, a tvoje je pismo puno dulje. Čudim se kako je Ivo tako kratko pismo možda je dvojio hoću li ga primiti.

Neznan dragi moj Baldo odakle bi počela da ti u kratko opišem naše muke, strah, glad i užas. Dneva 19. novembra 1942. od prvi bombi okupatora što su u Kunu pale, najviše smo stradali mi i obitelj pok. Iva Tutica; nama je bomba srušila novu štalu i u njoj ubila mazgu, kravu, dvije koze i osam kokošiju. Taj dan nije bila oštećena kuća već je uslijed velike detonacije, na kući se je razbio 110 cakala. Mi smo toga dana bili svi u kući osim Vjeka, koji je bio u Zagujinama, i čekali smo smrt u onoj spremi blizu tinela, a Vjeko tužan gledao užas što pada na nas i držao je da smo svi mrtvi. Čim je prestao užas, on je dotrčao k nama i s njime smo svi pobjegli u Zagujine i od toga dana evo nas ovdje. Sutra dan 20. novembra, došlo je k nama iz Kune, od pusta straha 42 osobe i ostali su tri dana. Treći dan došla je kaznena ekspedicija Talijana. Morali smo se svi tamo prikazat. Taj put zapalili su samo kuću Bilušica. Poslije

ekspedicije mi smo prenijeli u Zagujine samo ono što nam je bilo najnužnije, a sve bolje ostalo je u selu. Drugom kaznenom ekspedicijom izgorilo je sedam kuća i cijelo selo sve strašno opljačkali. Treća kaznena ekspedicija bila je dneva 31. srpnja 1943. Tko bi ga zaboravio? – Taj dan uz osam kuća izgorila je i naša i u njoj sve drage uspomene. Ovdje Baldo nemogu, a da ti ne iskažem veliku moju tugu videći garište mile moje kuće u kojoj sam sa milim papom, vas gojeći svete dane sprovodila. Braća tvoja su me tješili „majko nemoj plakat, Bog zna što nas još gore čeka“ i tako je i bilo. Ovo sve što sam ti pisala prošlo je za doba Talijana.

Dneva 8. septembra 1943. pala je Italija i kod nas došli partizani i oni počeli da raspoređuju sa vojskom. Vjeko je bio dodijeljen na Biokovo, a Josip kroz ovo vrijeme bio je u Janjini zaposlen u Odboru. Dneva 10. oktobra 1943. imenovali su ga za učitelja u Potomju. Dva dana poslije od boli zuba Josip se strašno razbolio, dobio je otrovanje krvi i morali smo ga odnijeti u bolnicu na Vručici gdje su ga operirali, i hvala Bogu kasnije se potpuno oporavio.“

(...)

(nastavak u sljedećem broju)

LEGENDA O CRKVI GOSPE OD MILOSRĐA U GORNJOJ VRUĆICI

U ono je vrijeme život malo vrijedio i nije bilo nikakve zdravstvene zaštite. Seljaci su se lječili raznim travama, medom, smolom i alkoholom. Umiranja su bila česta. U naselju Račići (koje

danas ne postoji) živio je slijepi starac, kojega su svi poštovali, zbog njegove mudre riječi i isposničkog života kakav je sam sebi odredio. Osljepio je vrlo mlad, ali sljepoća ga nije ometala da radi i teške poslove, doduše s manjim učinkom. Bio je uvijek prisutan tamo gdje je trebalo raditi i svoju je djecu odgajao tako da im je nastojao usaditi skromnost i poštenje. Zbog svoje mudre riječi i mirne naravi bio je vrlo omiljen. Kada je onemoćao u starosti, sjedio bi po cijele dane pred svojom kolibom, na suncu drijemao ili poluglasno molio Boga. U tim ga navikama domaća čeljad nije smetala, svi su se prema njemu, kao slijepomu starcu, odnosili s pažnjom.

Jednog proljetnog dana, dok je drijemao na suncu, pričinio mu se kao da čuje nježan glas koji mu govori: „Otiđi do one velike drače u tromedi koja dijeli Brig, Plotine i Obršće i tu ćeš naći sliku Blažene Djevice koja će ti pomoći.“ Slijepac je u to povjerovao, ali o tome nije nikome govorio, osim svojoj ženi, također starici. „To ti se snilo, ne obadaj!“ reče mu ona. Tako prođe i taj dan. Starčevo se raspoloženje mijenjalo, ali stalno bijaše pod utjecajem glasa što ga je bio čuo i nikako se nije mogao oteti dojmu da taj glas zaista govori istinu. Drugog se dana na istomu mjestu i u isto vrijeme ponovi taj događaj. Ukazanje se ponovi od riječi do riječi, upravo onako kao i prethodnoga dana. U slijepčevoj je duši sve više bujala radost i znatiželja kojoj se nije mogao oteti. Nešto ga je neumoljivo gonilo da posluša taj glas i da se odazove pozivu, uvjeren da će mu pomoći. Predvečer se, nakon rada u polju, skupila čeljad, a tada im on reče: „Vodite me do velike drače, između ograda Briga, Plotina i Obršća. Nešto ću vam pokazati.“ Njegova upornost i samouvjerenost pokoleba i one najodlučnije u namjeri da mu se suprostave. Dva kršna mladića uzeše ga između sebe i povedoše, a za njima se uputi sva žitelj sela tako da u kućama ne ostade nitko. Navedeno je mjesto

bilo udaljeno od naselja nekoliko stotina metara i nitko nije žalio truda da vidi što taj onemoćali starac, k tome svemu još i slijep, želi. Kada su došli na mjesto, starac zaželi da ga puste sama, a on se sam tada zaputi kroz kupinu i ne mareći što ga ona bode i zadjeva se u sukneno platno koje je imao na sebi. Kad je došao do povećega kamena koji je nadvisio kupinu, svi su vidjeli kako se saginje i iz kupine izvlači sliku Blažene Djevice Marije i pokazuje ostalima. „Djeco moja, poklonite se ovoj svetici. Ona je naša majka i naša zaštitnica.“ Svi su redom popadali na koljena šireći i sklapajući ruke, čekajući da se starac vrati iz kupine. Kad im je došao bliže, oni koji su bili prisebniji, opazili su da se on lako kreće i da više nije slijep.

„Dogodilo se čudo!“ klanjajući se slici koju je starac držao, stali su klicati. Vijest se o tom događaju proširila cijelim Pelješcem munjevitom brzinom te se danima prepričavala. Bila je prisutna za vrijeme objeda i večere. Lebdjela je zrakom kao božanstvena pjesma, ulazila je ljudima u dušu i gospodarila njihovim srcima. I sam se župnik iz Donje Vrućice našao u čudu pa je odmah obavijestio biskupa koji je stolovao u Stonu. Po njegovoj preporuci prišlo se s vremenom gradnji crkve na tom mjestu. Gradnji su se odazvali mještani Gornje i Donje Vrućice, Trpnja i Dube te mještani orebičkih naselja. Sagrađena je crkva postala zavjetna i slavi se kao Gospa od Milosrđa od 1640. godine kada je dovršena, uvijek, uz prisustvo velikoga broja ljudi, žena i djece, na drugi srpnja svake godine.

(nastavak u sljedećem broju)

Davor Jurišić

Moje srce lupa

26. svibnja 2013.godine bila je moja Prva sveta Pričest.

Cijelu školsku godinu smo se vrijedno pripremali i dolazili na vjeronauk.

Tog jutra srce mi je lupalo kao nikad do sada, imao sam malu tremu....

Crkva je bila svečano okićena, cijela obitelj bila je uz mene, sretno sam iščekivao Isusa u svom srcu.

Nakon pričesti, pošli smo na ručak i druženje do kasno popodne.

Svi su me pokloni (koje sam dobio) obradovali, ali najljepši od svih je da sam postao vlasnik dupina Santiago na Cresu!

Taj dan ostat će uvijek u mom srcu.

Baldo Violačić, 4. razred, OŠ Kuna

Mala, a tako velika srca!

U našoj župi, 26. svibnja 2013. godine, imali smo Prvu svetu Pričest. Priprema je trajala šest mjeseci. Prvopričesnici su bili redoviti i aktivni, rado su dolazili. Sretna sam što su ova mala, a tako velika srca puna radosti, i iskrenosti i željni što više znati tko je ISUS. Radost mi je podijeliti s vama, a vi to i znate-imamo jako dobru djecu, to su plemenita mala, a tako velika srca, koja znaju misliti na djecu koja nemaju kruh svaki dan. Naši su prvopričesnici u korizmeno vrijeme prikupili novac i poslali smo ga djeci u Afriku. Molimo za ova mala, a tako VELIKA srca!

Nedjelja 26. svibnja, ujutro u 10. sati, dolazili su ozarenih lica, uzbuđeni, kako reče jedan od prvopričesnika: "Danas ISUS dolazi u moje srce! Sretan sam, jako sretan..." Bilo je puno toga dobrog što su plemenita srca izrekla toga jutro. Na kraju svete mise dolazi jedan od prvopričesnika, sklopio ruke, gleda me prekrasnim očima punim sjaja i kaže: "Hvala ti časna Ana što sam ja danas ovako sretan s ISUSOM!"

Dragi župljani i svi koji budete, čitali, što reći nego-BOGU HVALA! Dragi moji PRVOPRIČESNICI, zahvaljujem dragom Bogu za vas što postojite, što ste Njegovi. Radujte se i kličite Njemu-Isusu kako bi vas cijeli život pratio i koračao s vama na životnom putu.

Želim završiti i pozdraviti vas riječima pape Franje kojeg jako volite: Slobodan sam, dijete sam...

Otac me voli, i ja volim Oca!

Spašeni smo u Isusu Kristu! I nitko nam ne može oteti taj identitet. Zovem se "dijete Božje"! koje li lijepe osobne iskaznice! S oznakom temeljnoga stanja: slobodan-slobodana!

Sestra Ana Joskić

Proslava Delorite 2013. godine

Po uzoru na lanjski skup „Zajedništvom ususret Blagdanu“ i ove godine je upriličeno slično druženje. Ljude raduje kad se mogu sresti tih dana svibnja u svetištu Delorite.

Blagdan Delorite ove je godine bio u petak, pa je zato vikend prije toga iskorišten za ovo druženje. Tako su svi, koji nisu mogli prisustvovati misi i procesiji na sam blagdan, imali priliku biti dio svečanosti organiziran Gospi u čast....

Školska djeca su iza sv. Mise recitirala pjesme autora naših župljana, koje su posvećene Deloriti. Zastupljeni su bili don Baldo Violačić, otac Leonardo Rusković, Mato Harlović, Vlatko Škurla. Jedina živa autorica, Nada Lušić, je svoju pjesmu sama recitirala.

Mnogi stari dokumenti i fotografije o ranijim proslavama feste Delorite bili su izloženi na izložbi u predvorju samostana. Također su bile prezentirane i knjige naših župljana- poznate i u svijetu : Mato Bobanović „Radnje oko vina“; pjesme don Baldo Violać „Ognjeni plamen“; Zvonko Roso „Poligraf u kriminalistici“; pjesme Vlatko Škurla „ Tragom duše“ i „Zvonik u daljini“; knjiga Charles Lindberg „Duh St. Louisa“ u prijevodu Loška Lušića itd.

Nije izostalo čašćenje, ni lutrija; sve je razveselila klapa „Dingač“.

Na Gospin blagdan okupili su se štovatelji Delorite iz cijele župe i udaljenijih krajeva. Svečanu sv. Misa uz pratnju orgulja, procesiju predvodio je o. Š.Škibola. U propovijedi je naglasio kako vjeru ne možemo živjeti samo na tradiciji.

Popodnevna sv. Misa je bila namijenjena za dobrotvore samostana i našeg župnog lista „Zvona Delorite“. Nastavljeno je s

čašćenjem i druženjem u klaustu samostana.

Kroničar

Budite mi svidoci

Nemogu spat svašta mi trabunja po glavi. Grubo je to ka ostariš, a iza sebe nisi ništa ostavijo. Nemislin ja na kuće i prikuća, solde i sve te stvari. Mislin na ono očemu sa s Anon pripovidala, a to je vira.

- Viruješ li ti teta?
- Kako nevirujen dite! Oči bi svoje dala za viru!
- Zašto je onda naša crkva ovako prazna u nediju? A, teta!?

Huncutica jedna, znan zašto me pita. Bila je samnon ka mi je jedna žena pripovidala kako je nju Gospa ozdravila od teške bolesti. Žena

je iz zahvalnosti supra Bogu i Gospi dolazila izdaleka sama svake godine u Gospinu crkvu na misu. Dolazila je i pripovidala judima što je i kako ozdravila i po njezinoj riči počelo je sve više svita s njon dolazit u Gospino svetište. Tako da su se domaći judi počeli čudit kako toliki broj furestih dolazi u njihovu crkvu. To je one domaće potaklo da i oni dođu. Sa padre ne pridika sam sebi, nego crkva vrvi od svita. To znači bit svidok! Nato misli ovi mali huncut od moje nepuče.

Ta je žena svojin svidočenjen napunila crkvu. A ja? Ja nemogu suboton doves sobon ni one moje najbliže. Danas je sveta nedija. Moja famija će lipo osta doma. Stvorilo se stotinu razloga i poslova za nepoč namisu. Mlađarija će spat. Kako neće kaje svu noć lombrala ko zna kud sve. Malo pića, veli trošak benzina, umor i svašta se događa. Noć kosi dico moja oli nevidite koliko ih je crna noć progutala. Mi kuda smo slipi pored zdravih očiju. Morebit da bi od mlađarije i bilo što da su oni stariji malo drukčiji, da oni idu ucrkvu i Boga molu. Nijma se sve prikovrnilo uglavi. Njima Bog ne da je na zadnjemu mistu nego ga i nema. Pa ću ja njima bit svidok? Ja sa za njih kuda i nepostojin. Spomenu se da sa živa za trpezon ka brontulaju kako iman dobar apetit.

Budite mi svidoci! – neda mi mira, kuda je balota bumbreza mi po glavi. Komu? Susidima. Deboto s pola sela negovorimo što radi zemje, što radi drugih stvari. Razlog radi kojih nismo uparte više se i ne spominje, a razloga za se pomirit nema, jerbo više jedni drugima nismo potrebni. Svak ima sve što mu triba, u susidanemaš što pitat ni zaimat, a da i pitaš rekli bi ti – ima ti tega, poji i kupi! Prošla su ona vrimenta velikog siromaštva kad jedni brez drugih nismo mogli ništa učinit. Za svaku rabotu ti je bijo potreban susid. A ona druga polovica sela skima smo uparte, oni su ko i ovi naši, nemaju ni petka

ni svetka. Dižu se, sidaju u auta, idu tamo – ovamo, sve ništo računaju, potežu, zgrću, kuda će živi stotinu godina. A meni se čudu koje sa godine uhitila i još sa živa!

Budite mi svidoci! – jopet, da iden po selu i zoven daje nedija, daje sveta misa, da nas naš Gospodin čeka u našon lipon crkvi – rekli bi da sa skroz pošla na osto. Da se ko ona Amerikanka koja se tamo upisala u Jehove pa pisala ovamo sestri da poje po selu govorit da neradu suboton, daje to dan Gospodnji. Doma poludili odvratili jon jeli ona normalna oli nezna okle je i kakvi su unas običaji, otada iz Amerike više ni pisma ni paketa nije došlo. Zato mi je boje drža jezik za zubima, jer samo što sa rekla – Jadna ti sa majko moja sama na svitu, disi mi! - Ona naša mala skočila – Još bi mi i ta stara falila!

Eto, taka su ti ta naša dica nemaju rigvarda prema nama starima. Ali neka, sve će doć na svoje i oni će ostarit.

Ma jopet ono budite mi svidoci me progoni. Smijen li mućat kad mi je Gospa Delorita učinila toliko dobra. Ka sa po Njezinom zagovoru od Isusa dobila tolike milosti. Jesa li kapača rit „gledajte judi, sve što iman mi je od Boga dano!“ znan da nisa ona žena ozgara da ću napunit našu crkvu judima, ali znan da ću poslušat moju nepuču s kojon san nikako najbliža na ovon Božjon strani, koja je rekla:

- Teta ti moli, a neka Isus stobon čini što ga je voja!

Evo me Gospe Delorita, stavjam se pod tvoju milost i zaštitu. Pomozi mi da od danas zajedno s Isusom pođen na rabotu, da i ja bar komu mogu bi svidok!

Kate – Marija

Crkvice – cesta, luka i ostalo

(nastavak iz prošloga broja)

1894. Traži se uspostava Carinskog ureda u Crkvicama.

“Odnosno na tamošnje izvješće 8. rujna 1894. broj 10 251 i uslijed dopisa 14. studena 1894. broj 19 883 mjesnog c.k. financijalnog ravnateljstva obznanjuje se c.k. kot. poglavarstvo, da još nije bilo ništa odlučeno glede molbe občinskog zastupstva Kune e da bude zametnut jedan carinski ured u Crkvici, pošto se Visoko C.K. Služ. Ravnateljstvo pridržava podastrti molbu na odlučbu vis. financijalnog ministarstva, tek onda, kad sa strane potonjeg biti će dozvoljena naumljena postaja financijalne strane u Crkvici... to će c.k. kot. poglavarstvo priopćiti občini Kunskoj. Za c.k. namjesnika Pavić.”¹

1895. Cesta Kuna – Crkvice. Kroz dokument u kojem Općinsko upraviteljstvo raspravlja o ponudama za smještaj učionice (škole), navodi se i gradnja ceste Kuna – Crkvice, zbog čega Općina nema novčanih sredstava da bi financirala gradnju školske zgrade.

„Uzvišeno C.K. Pokrajinsko Školsko Vijeće!”²

Na posluh Štovane Naredbe Tog Visokog Vijeća od 22/10 1895 br. 4517, pišući je pozvalo mješovito povjerenstvo u Kunoj, da se u smislu paragrafa 7 P.Z. od 29/12 1871, izjavi o položaju i prikladnosti ponuđenih kuća od Bobanovića i Lukšića. Mješovito Povjerenstvo nije poduprlo ni jednu ni drugu ponudu, već zaključilo da se u mjestu

¹ ASC Korčula – Lastovo, Kotarsko Poglavarstvo Korčula – nesređena arhivska građa. Općinsko Upraviteljstvo Kuna, br. 411

² ASC Korčula – Lastovo, Kotarsko Poglavarstvo Korčula – nesređena arhivska građa. Općinsko Upraviteljstvo Kuna, br. 411

sagradi nova učionska zgrada u smislu Pokrajinskoga Zakona 15/7 1895 br. 22. Zaključak mješovitog Povjerenstva bio je poduprt i od Mjesnog učionskog Vijeća u Kunoj. – Ovo kot. školsko Vijeće uslijed toga obratilo se Općinskom Upraviteljstvu u Kunoj ponovnim dopisima, da bi uvažilo zaključak mješovitog povjerenstva i želju mj. škol. vijeća te priredilo školsku zgradu u smislu P.Z. od 15/7 95 br. 22 i poslalo istom četiri nacrtu trebovnika izrađenih po toj Visokoj Vlasti.

Općinsko Upraviteljstvo dopisom od 26/12 1897 br. 1089, izjavilo je da ne može pristati na to da Općina sagradi školsku zgradu s uzroka da je odlomak opterećen s dva neizbježiva i potrebita troška, naime: gradnjom novog kolnog puta Kuna – Crkvice i gradnjom čatrnje „Domin potok“. U tu je ovomu Vijeću baš u pravo vrijeme stigla ponuda od Balda Violaća. – Ovo kot. Vijeće u svome sastanku od 10/2 t.g. uzelo na zbornu pretresanje spomenutu ponudu, te vidiv da je dobro podastrta od mješovitog Povjerenstva, da zgrada odgovara koliko glede položaja, toliko glede prostranosti i jer je umjerena najmovina, jednoglasno je zaključila, da se ona prihvati.

Ovoliko mi je do časti izvijestiti u svrhu, da ta Visoka Vlast uoblasti ovo Vijeće sklopiti dotičnu pogodbu – Pjerotić.³

Neven Fazinić

³ ASC Korčula – Lastovo, Kotarsko Poglavarstvo Korčula – nesređena arhivska građa. Općinsko Upraviteljstvo Kuna, br. 411

Vezana

Vezana za nju
ko ona barka u vlaci
konopom za kolonu.
Vezala me maestralom
i onim žalom,
vezala svakim svojim valom.
Tu me mati rodila,

a ona me lipotom pojila,
i njeno sam dite.
Vezana šumom i brdom,
narančom i zemljom tvrdom
i mračnom burom,
vezana svakom urom.
I odvezat se ne dam.

Marina Borovina

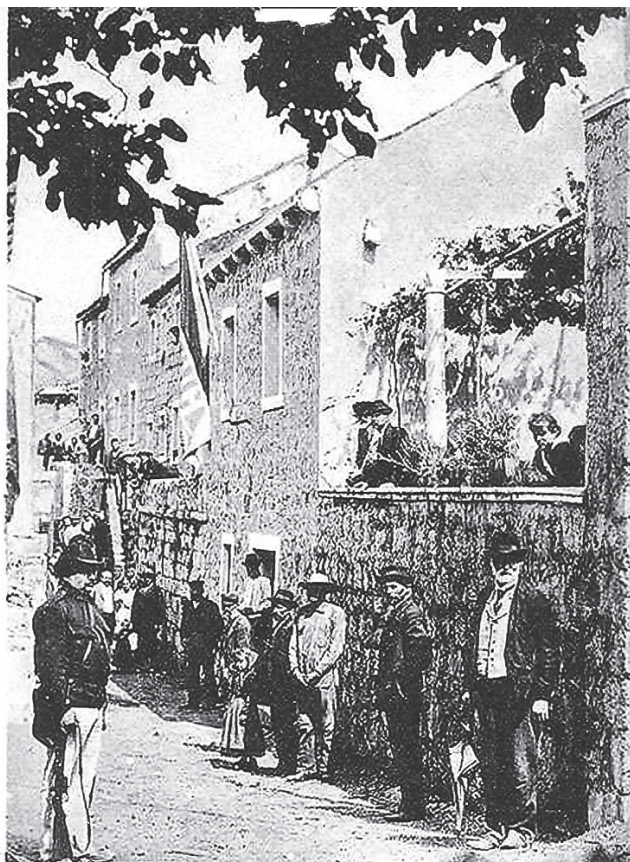
Moj put do škole u Kuni

(nastavak iz prošlog broja)

...Sjećanje me dovelo do blizu Pjace. Na sjevernoj strani ulice i danas su iste zgrade. Jedino je ispred njih bio dio puta uz kuću popločan a ulica je bila zemljana. Kad se željelo proširiti put sve je to prekriveno asfaltom, a od tarace Ostoja i dijela Totićeva prikuća je oduzet dio, da put bude iste širine. Na Pjaci je bila velika murva i marun koji su uklonjeni. Uz kuću P.Lukača, koji je imao prenoćište i gostionicu bio je zoganj. Zgrada tog zognja jako je utjecala na promet naročito kad se počelo voziti kamionom iz Potomja u Crkcice. Poznato

je da je to najstariji Vinski Put na Župi. Vlasniku je plaćeno da ga sruši i on je to učinio. Bilo je to na prostoru ispred današnje kuće Okmažić. Tako je bilo i s dvorištem Lene Piskulić, u produžetku ulice nasuprot taraci koja i danas postoji.

Učionice su se nalazile na najgornjem katu Marinovićeve kuće.

Pozdrav iz Kuna pred občinom.

Prizemlje u moje vrijeme zauzimala je drvodjelska radionica Stjepana Šeparovića. Na katu su bile njihove obiteljske prostorije. U školu se ulazilo vanjskim stepenicama s istočne strane. Tamo su bile dvije učionice, jer je đaka bilo preko 80 iz same Kune. Uz učionice je bio i stan za učitelje i ispod škole u polju na mjestu današnje pekare obrađivali smo školski vrt. Plodove je koristila učiteljica ili učitelj.

P.S.: Pišući o svojem susjedstvu spominjao sam stranj Ivanišice. Bila je to vlastelinka koja je u zgradi do moje kuće imala podrum (stranj) gdje su joj kmetovi donosili vino.

Kad je kmetstvo ukinuto, nije se Ivanišici više davalo vino. Ali je ostala zgrada, ime je ostalo. Doduše, kad je stranj od sela otkupljen, onda je srušen i na tom mjestu sagrađen klub.

MIR I DOBRO MLADIMA!

Vječna tematika sukoba generacija, bila je ne tako davno, sadržaj emisije na televiziji u terminu vjerskih tema. Mišljenje, ponašanje, poimanje vrijednosti mladih u emisiji je razlagano s pozicije roditelja, sociologa i vjeroučitelja. I nisam baš bio zadovoljan ni stavom ni zaključkom; tako sam bar ja doživio.

Analizirano je stanje, upućene su sugestije, kritike i preporuke mladima. Nisam međutim čuo upućene preporuke starijima!?

I u našoj mladosti nismo se ni mi slagali s razmišljanjem naših očeva, a naša djeca danas se ne slažu s našim razmišljanjem. Kako ovo pomirit? Kako približit gledišta? Kako buntovna razdoblja – generacije napraviti sretnijim? Kako ovom razdoblju života omogućiti mir i dobro? Veoma je složena tematika, pogotovo gledajući s vjerničkog rakursa. Ljudska kemija, uzburkanost hormona, u mladenačkom razdoblju života uzrokuju izrazitu aktivnost organizma. Nije to bez razloga. Zadatak je u ovom razdoblju produžiti ljudsku vrstu. Bog stvoritelj sve je lijepo i s razlogom projektirao, ali nas je u tom projektu proveo kroz jedno uzburkano razdoblje života. Zato, ni ratovi, ni krize, ni siromaštva, pa ni bolesti nisu omeli projektiranu reprodukciju ljudske vrste. U ovom razdoblju javljaju se i druge popratne pojave; nemiri, traženja, potvrđivanja, nagoni za istraživanja i niz drugih manifestacija. S

gledišta mira i dobra dosta ovih manifestacija nisu u skladu s traženim urednim okruženjem, bilo da se radi o ljudima ili okolišu. Često skloni osudi, zaboravljamo koliko su mlade generacije u svom nemiru stvorile, stvaraju i bile spremne žrtvovati. U nametnute im ratove inicirane „smirenim razmišljanjem starijih „, stariji mlade šalju s puškom na ratišta. I ginu uglavnom mladi.

Bez obzira na današnje navijačke ispade, previše bučne zabave („partije „) i druge nemire, mlade generacije izmislile su informatičku tehnologiju, računalne programe i niz drugih korisnih pronalazaka; zapravo su napravile revoluciju civilizacijskog napretka.

Sve nas ovo podsjeća na složenost naslovne tematike. Prisjetimo se da je i Isus bio mlad kada je promijenio povijest svijeta.

Osobno, pri kraju svog mladenačkog razdoblja tvrdio sam da do sukoba generacija neće doći ako stariji (upravo sam to sada ja) budu bar djelomično poimali svijet očima mladih. Pogotovo, stariji se ne trebaju postavljati u ulogu sudca. Pa nije naše da sudimo, Božje je da sudi.

Koliko je to do kraja ostvarivo? Međutim, približiti i miriti ova dva stajališta sigurno je ostvarivo uz veću toleranciju starijih.

Projektant, dragi Bog imao je i te kakav razlog složiti ljudski rod u ljudskom vijeku na način koji je to napravio. Da je u takvom projektu jednostavno postići mir i dobro, onda ne bi poruka svake sv. Mise bila: „Ne gledaj naše grijehе nego vjeru svoje crkve, daruj joj mir i dobro „. Mjera, odnosno umjerenost u svakom našem činu i u svakom ljudskom razdoblju umijeće je življenja.

Prisjetimo se nestašluka naše mladosti. Često to zaboravljamo!

Zato, mladosti naša i uzdanice naša, lijepa je spoznaja da dolazite
za nama!

Ivo Santica

Kroz Potomje

- Povodom proslave blagdana Gospe Delorite a ujedno i proslave dana Općine Orebić, klapa "Dingač" nastupila je na svečanoj sjednici u općinskoj dvorani u Orebiću dana 8.5.2013. godine, a zatim 10.5. na sam dan Gospe Delorite u starom zdanju franjevačkog samostana.
- Klapa "Dingač" imala je čast sudjelovati na otvaranju Svjetskog prvenstva u Windsurfingu u Vignju 8.7.2013. godine.
- Klapa se čitavu proteklu godinu pripremala za nastup na omiškom festivalu koji se održao 11.7.2013. godine, a na kojem je nastupila sa izvornim pjesmama "Sjela djeva pokraj mora" i "Sagradit ću kuću". Ovo je drugi put da klapa sudjeluje na Festivalu dalmatinskih klapa u Omišu i to kao prva muška klapa sa Pelješca koja je ikad nastupala na tom festivalu.
- Krajem srpnja klapa nastupa na susretu klapa u franjevačkom samostanu Gospe od Anđela u Orebiću, a u kolovozu je pozvana na susret klapa u Podstrani kraj Splita.
- Klapa u prigodnim prostorima djeluje vrlo muzički zrelo i ujednačeno i ovo je prigoda uz blagoslov njihovih glasova da se pozovu svi oni koji do sada nisu imali prilike da poslušaju ovu klapu da to i učine.
- 11.svibnja Hrvatska glazba Potomje bila je sudionik na 13. susretu puhačkih orkestara u Dubrovniku i to prigodom proslave dana Dubrovačko neretvanske županije i blagdana njezina zaštitnika sv:Leopolda Mandića" koga je blaženi Ivan

Pavao II 15.listopada 1983. godine proglasio svetim. Njegov liturgijski spomen slavi se na dan 12.svibnja.

- Glazba je pojačana novim članom i kako se u Potomju reče "izašla je" Ivana Ančić.
- 29.6. budnicom glazbe kroz selo do Progona , a zatim polaganjem vijenca na groblju za preminule članove, a potom i misom obilježen je dan sv.Petra i Pavla koji se slavi u Potomju.
- Dječji vrtić priredio je priredbu na kraju godine na kojoj se teta Ivana emotivno oprostila od djece koja su završila vrtićko razdoblje i na jesen postaju školarci i to djeca Marija Šepić, Lucija Hilić, Karlo Milovčić, Gabriel Bogoević i Ivano Lukač.. U ime sve djece teti Ivani veliko hvala.
- Djeca Osnovne škole iz Potomja bili su radosni ugođaj za roditelje, babe, djedove i sve prisutne na priredbi održanoj na kraju školske godine. Prvašići recitacijom o majci, drugašići su pokazali svoje naučeno znanje iz engleskog jezika, a drugi, treći i četvrti razred izveli su scensko djelo "Kazalište u Vašoj kući" gdje se provlači poruka "jabuka ne pada daleko od stabla" i " lipa rič i zlatna vrata otvara". Autorica teksta i scene je učiteljica Ivana Vitaljić.. Iako rođena u Trpnju, piše na autentičnom dijelektu župe pelješke i tako oživljava već polako zaboravljene stare "riči" i stari dijalekt. Ovim scenskim djelom natjecat će se za slijedeći Lidrano. Molimo učiteljicu da ovaj nezaboravni nastup približi i široj domaćoj publici.
- Na ovoj priredbi učiteljica Ružica Ilić oprostila se, nakon 38 godina rada u prosvjet,i od učenika i odlazi u zasluženu mirovinu.

- Drugi i treći razred osnovne škole a kojima predaje Ivana zbog nemogućnosti odlaska na izlet u Dubrovnik družili su se jedan dan sa svojom učiteljicom u povijesti bogatom Trpnju. i to Nina, Bartul, Ivan, Marin , Vito i Nikola.
- Preko trideset djece uoči Sv.Ivana "priskakalo je veliki i mali oganj" na Progonu.
- Početkom ljeta otvorena nova lijepo uređena privatna vinarija u vlasništvu obitelji Trobok iz Potomja.

KROZ PIJAVIČINO

- Uz prostor Cafe bara Amigo i Vinoteke obitelji Skaramuča "pri domom" u Pijavičinu otvoren je novi sadržaj obitelji Totić i to restoran gotovih jela uz dostavu. Prostor je uređen u finesama drva i postavom slika samoukog slikara pok. Bruna Totića iz Kune. Koloritni motivi rađeni uljem na šperploči daju ambijentu prepoznatljivost autora, odišu bojama i motivima našega Pelješca i prava je mala galerija koju svakako treba vidjeti. Hvala njegovoj obitelji što su Božji talent našega Bruna prezentirali na ovakav način.

G.S.

Dobrotvori lista br. 49

Marija Marinović, FSR Lumbarda, don Alojzije Bavčević, Mirjana Jerić, Milka Franulović, Iva Magaš, Marija Šunj, Ljiljana i Nikša Palihnić, Višnja Romazinović, N. Stanković, M.Ruvo, N.Šestanović, N.Žitković, Općina Orebić, kasica u Deloriti, Župni ured Kuna

Šale

- ❖ Vicko je bio poznat po svom apetitu. Kad su došli brodom u luku, naručio je objed- ali nikako da mu ga posluže!
Međutim, kad je čuo da brod trubi za nastavak putovanja, Vicko uleti u kuhinju zgrabi lonac sa štednjaka i trk s njim na brod....
- ❖ Petar se dogovarao s čovjekom koji mu je trebao doći navraćati lozu. -“Dođi; ali ne u petak, niti da bude mjesečeva mijena, a nemoj ni na datum 13. u mjesecu !!!!!!!“
- ❖ Stari Antun došao je kupiti tub (stakleni tuljac) za petrolejsku lampu. Pita ga trgovac, koji mu broj treba. On se počese iza uha : „Uh, ko vam to zna...“.
-„Svaki dan je pališ, a ne znaš.“- odbrusi mu trgovac.
-„A dobro- imate li vi potkove ?“- opet Antun pita.
-„Ima, koji ti broj treba ?“- priupita trgovac.
-„Ajme meni, opet broj...!“- oznoji se stari Antun.
- ❖ Sio Hercegovac na tovara i da bude sigurniji, nogama obuhvati tovara oko trbuha. To je životinju šakljalo i stane skakati. On nije znao kako se vladati, da bi ga zaustavio- stane vikati :“Dunde, dunde kako ću mu dati vermanje ?!“ (tj. kako će ga zaustaviti)
- ❖ Kad su u ratu Talijani okupatori, čuli zavijanje čagalja govorili su: „Che coraggio partizano- sempre cantare ?!“

KOLAČ S VIŠNJAMA

JEDNOSTAVAN ZA PRIPREMU, A TAKO NEODOLJIV...

SASTOJCI: 250 g šećera u prahu

½ l mlijeka

3 šlag pjene (Dolcela, one koje se rade s vodom)

3 čvrsta jogurta (Vindija)

3 želatine u prahu

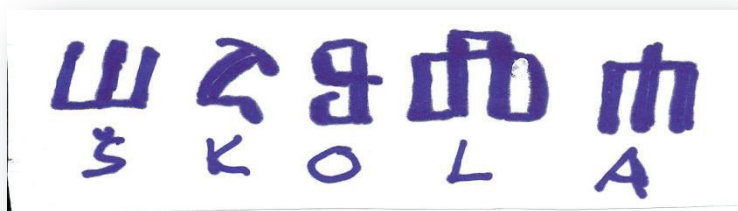
1 kompot od višanja

malo ribane čokolade

PRIPREMA:

1. Miksati mlijeko s 3 šlag pjene, 2 jogurta i šećerom u prahu.
2. Želatinu otopiti s 1 jogurtom na laganoj vatri. Dobro promiješati.
3. Želatinu uliti u smjesu i još malo miksati.
4. Pola smjese uliti u kalup, višnje rasporediti po njoj i nakon toga uliti ostatak smjese. Samo nemojte biti spori da vam se smjesa ne počne stvrdnjavati.
5. Dobro ohladiti.
6. Ohlađeni kolač posuti čokoladom.
7. Uživajte!

Anita Ostoja

Moja vala

Ima jedna vala
ispod moga sela,
iako je mala
prekrasna je cila.

Liti ona živne,
duboko zimi spava,
al' uvijek me mami
lipotica mala.

Na mulu svitionik,
priko bili žal,
čempresi i bori,
cvrčci... galebovi,
more modro, bistro,
čisto.

Previše lipote
za to malo misto.

Dođi liti u nju
kad vladaju dica,
kad postane arena
mala

puna dičjeg smiha,
plača i igara.

Dođi liti u nju,
skočit ćemo s mula
i priplivat valu,
ležat u hladu
i puštat misli
maestralu.

Dođi liti u nju
kad vladaju dica,
da ositiš pravo srce,
srce mojih Crkvice!

Toni Meštrović, VI.r. OŠ KUNA

(Toni Meštrović s pjesmom *Moja vala* sudjelovao je na ŽUPANIJSKOJ SMOTRI LiDraNo 2013. u kategoriji LITERARNI RADOVI, mentor: Damir Brkanac, učitelj hrv. jezika)

Kapja uja

Kuna, moje selo, moj dom.
Selo kista i trsa, maslina i vina.
Neodoljivo mirisno ljeto,
uspavano u pjesmi zrikavaca.
Kristalno čisto u zimskoj buri.
Selo vrijednih ljudi žuljevitih
ruku, punih vjere i nade.
Selo polja i brda, šuma i vrisa.
Dječjeg smijeha i crkvenih
zvona.
Selo gdje ljudi mrtve štiju,

A životu raduju se novom.
Selo gdje su najmiliji moji.
Oči tugom napunim kada
pođem,
I radošću srce kada dođem.
Tu sam sretna i srce mi brže
tuče,
Ljubavlju se grudi pune
Jer Kunu svoju svuda nosim
Kao najdragocjeniju kapju uja.

Karla Lukač, VI.r. OŠ KUNA

(Karla Lukač s pjesmom *Kapja uja* sudjelovala je na ŽUPANIJSKOJ SMOTRI LiDraNo 2013. u kategoriji LITERARNI RADOVI, mentor: Damir Brkanac, učitelj hrv. jezika)

***PUNO SREĆE I USPJEHA U DALJNJEM ŠKOLOVANJU
GENERACIJI 2012./2013. ŽELE SVI ZAPOSLENICI OSNOVNE
ŠKOLE KUNA! ;)***

Marun

Di si bijo lipotane
Dok su ljude juto mlile
Nebo bilo ko hajina
A zec svoju potražio majku!
Snig je sipo ko iz vriće
Skandalete na sve strane
na kućama na stablima
I malima i velikima.
Koliki su tad kukali
Što im bura grane lomi
Nosi njima dragu mladost
Čim se diče bićem svojim.

Ti si grane očuvao
Ostao si čvrst i cil.
Radostan si da je prošlo
Ovaj juti led i snig .
Sad raduješ svako oko
Koje samo te pogleda
Vidi cvića ko božićnih svića
Uz te zaboravimo snig i led!
I drugi će jadi naši
Proći ko i oni mraz
Procvjetat će domovina
Gospodin će cvijeće dat!

I.V.

GLASILO ŽUPE UZNESENJA MARIJINA

20243 Kuna - tel/fax 020 742033

Predstojnik (gvardijan) fra Josip Vidas 099 5902251

fra Vito Smoljan 099 6975025

www.ofm-sv-jeronim.hr

Urednički odbor

Fra Josip Vidas

Nina Vodopić

Fotografije

Neven Fazinić

Tehnička obrada

Marina i Roko Palihnić

Izdaje

Župni ured Kuna – Pelješac

Tisak

MTG-TOPGRAF d.o.o. Velika Gorica

Za internu upotrebu, izlazi povremeno
